

TEKEN VAN DRIE
EN DE CODEX BEWAKERS

Eerste druk 2005 (Bron van Drie)
Tweede druk 2013
Derde druk 2014
Herziene uitgave 2018
© 2018 L.A. Dawn
© 2018 Kabook Uitgevers
Omslagontwerp Albadoro Publishing
Omslagbeeld iStockphoto

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag verveelvoudigd, opgeslagen of openbaar gemaakt worden, in enige vorm, hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopie of op enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de auteur.

Kijk ook op www.kabook.nl voor informatie over de nieuwste titels, nieuws, achtergronden en speciale aanbiedingen.

www.kabook.nl
www.facebook.com/kabookuitgevers
www.twitter.com/kabookuitgevers

L.A. DAWN

TEKEN
VAN DRIE
EN DE CODEX BEWAKERS

FANTASY ^ KABOOK

*Verschenen in de Young Adult Fantasy-reeks Teken van
Drie:*

Teken van Drie en de Codex Vetus

Teken van Drie en de Codex Beschermers

Teken van Drie en de Stella Maris

Teken van Drie en de Vloek van de Vuurdraak

HOOFDSTUK I

ORDE VAN DRIE

William keek vol afgrijzen naar het glazen ding dat midden op tafel stond. Zijn haren stonden verwilderd alle kanten op. Met zijn handen streek hij nog eens door zijn haren. William van Velsen zat al zeker een half uur naar de glazen bol te staren. Hij knipperde een paar keer met zijn ogen en keek toen naar Elena die tegenover hem aan tafel zat. Ze sloeg haar ogen neer, draaide nerveus aan een pluk haar en wees toen voorzichtig richting de oudere vrouw.

Theresa McFindlay kwam van haar stoel, liep naar William en voordat hij iets kon zeggen voelde hij haar hand op zijn schouder.

‘Concentratie!’ schreeuwde de vrouw.

Voordat William kon reageren pakte Elena de glazen bol van tafel. Vanuit zijn ooghoek zag hij Charlotte, ze zat schuin tegenover hem en ze schudde heftig haar hoofd.

‘Kijk,’ zei Elena. Ze schoof de glazen bol onder zijn neus. ‘Wat denk je als je dit ziet?’

William trilde.

‘Niet zo nerveus,’ zei Theresa. Ze drukte haar nagels pijnlijk hard in Williams schouder.

‘Ontspan. Zoals ik je leerde. Laat die angst niet toe!’

William zuchtte, stak zijn hand uit en pakte de glazen bol aan. Charlotte schoof nerveus op haar stoel heen en weer.

‘D-dat gaat n-nooit goed,’ stotterde ze.

Ro die naast haar zat sloeg een arm om haar heen.

‘*Altum Elica*,’ zei William.

De glazen bol trilde even. Kwam daarna een stukje omhoog en begon uit het niets wild om zijn as te tolleren. William kneep zijn ogen samen, greep naar de bol, maar die vloog als een speer omhoog; dwars door het met riet bedekte dak heen. Het volgende moment viel het glazen ding terug naar beneden. Elena dook op het nippertje opzij. De bol raakte de vloer, maar stuiterde terug. Charlotte zag het nu recht op zich afkomen en glipte net op tijd onder tafel. Ro reageerde te laat. Net die ene seconde voordat het glazen ding hem zou raken hief Theresa haar rechterhand op.

‘*Verea Lomea*,’ zei Theresa. Een centimeter voor het hoofd van Ro stopte de bol abrupt. Het bewoog zich sierlijk en langzaam door de lucht.

Ro glimlachte. ‘Bedankt, mam!’

‘Graag gedaan,’ zei Theresa. ‘Wat hebben jullie geleerd?’

William haalde zijn schouders op.

‘Niets? Die spreuk was een verkeerde keus. Het was je angst voor dit voorwerp, dat je deed beslissen. Je moet je beter concentreren. Voor de zoveelste keer... William, bescherm jezelf tegen die angst. Dan komt de rest vanzelf goed.’

William’s gezicht was vuurrood. ‘Ja, ja, goed. Je hebt gelijk, dat weet ik wel,’ mompelde hij. ‘Maar daar kan ik toch niets aan doen?’

Theresa schudde haar hoofd, zuchte diep en tikte Elena op haar schouder.

‘Mevrouw Meertens, wil jij het nog eens uitleggen? Laat het ons zien...’

Elena stond op. ‘*Ibis exis*,’ sprak ze beslissend en de glazen bol daalde zachtjes af op haar handpalm.

‘Prachtig. Kijk, zo moet het. Mevrouw Elena. Leg het ons uit...’

‘Ja, oké,’ zei Elena. ‘Als je dit ziet, William, wat denk je dan?’

‘Ehm, een glazen bol?’

‘Nee,’ zei Elena. ‘Een ballon. Heel erg licht. Zo licht dat het bij het minste zuchtje wind wegwaait.’

‘Pff, ook goed,’ mopperde William.

‘Een ballon, Will. Echt, kijk maar eens...’

William schuifelde onrustig heen en weer. 'Ik haat dat ding!'

'Stop! Klaar voor vandaag. Dit gaat weer helemaal fout.' Theresa liep rood aan. 'Sorry. Kunnen jullie ons even alleen laten?'

Charlotte sprong van haar stoel en liep razendsnel achter Ro de deur uit. Elena legde de glazen bol midden op tafel, knipoogde naar William en sjokte naar buiten.

'William, William, William...' begon Theresa hoofdschuddend. 'Hoe moet ik je dit duidelijker maken. Die agressie is levensgevaarlijk. Dat weet je ondertussen toch? Hoe vaak hebben we het over je probleem gehad?'

William balde zijn vuisten. Hij voelde een nieuwe woedeaanval opkomen.

'Ik kan het niet helpen wat ik denk, toch?'

'Dat zeg je steeds,' zei Theresa kortaf.

'Nou dan.'

'Jij doet het zelf. Jij bent het die het denkt. Niet ik. Of Elena. Of een ander. Jij doet het, William. Jij geeft jezelf deze woedeaanvallen, die bol heeft je niets gedaan, dus denk anders.'

William mompelde een scheldwoord, maar Theresa deed of ze het niet hoorde en vervolgde haar verhaal.

'Met angst wek je woede op en zo gebruik je alleen je schaduwkant. De Orde van Drie mag niet bang zijn. Dat is een zwakte.'

William bromde en haalde zijn schouders op.
‘Ik ben niet zwak.’

‘Niet zo doen. Wat had er kunnen gebeuren denk je? Als ik je niet had gestopt?’

‘Dat zullen we nooit weten...’

Theresa zuchtte diep.

‘William, ik wil je helpen. Zo moeilijk is het niet. Of je gebruikt voorwerpen voor je doel anders keren ze zich tegen je. Eerst moet jij leren je emotie te beheersen. Weet je wat? Ik geef je een paar dagen vrij om daar eens goed over na te denken.’

‘Best!’ William stoof omhoog en liep stampvoetend het huisje uit.

‘Trek het je niet aan, William,’ Elena stond achter de deur en sloeg een arm om hem heen.

‘Theresa is soms, nou ja, een kreng.’

William trok zijn wenkbrauw op. ‘Soms?’

‘Ze wil het beste voor ons...’

‘Dat zegt ze. Gelukkig ben jij er. Anders was ik allang weg.’

Elena giechelde en drukte een kus op zijn wang.

‘Weet je...’ begon William. ‘Sinds mijn terugkeer naar Greysdale, is het twee jaar geleden?’

Elena knikte.

‘Nou, we zijn alleen druk met trainingen. Af en toe weet ik het gewoon niet meer. Snap je? Of ik niet meer weet wie ik ben. Of ik mezelf ben

verloren, maar gelukkig ben jij er...' William sloeg een arm om haar schouder en trok haar mee.

'Dat is zo lief!' Elena's wangen kleurde roze.

'Kom mee, schatje...' zei William. '... laten we een stukje wandelen. Even alleen met z'n tweeën.'

Elena glimlachte en samen liepen ze over de modderige weg, richting het maïsveld, naar het bos verderop.

'Weet je...' begon William toen ze midden in het maïsveld stonden. 'Ik heb eens nagedacht. Over ons, over alles, snap je?'

Elena stopte en trok William dicht tegen zich aan.

'Ja,' zei ze zacht. 'Ik denk het wel. We zijn best een goed team samen, toch?'

'Heb jij een spreuk gebruikt om me te betoveren?'

Elena giechelde. 'Doe niet zo idioot. Bij jou werkt zoiets niet.'

'Nee. Volgens mij lieg je.'

'Misschien een beetje,' fluisterde Elena.

'Dat wist ik wel.'

'Maar het mag niet. Jij en ik...' zei ze somber. William fronste zijn wenkbrauwen.

'Nee. Niet boos zijn,' zei Elena en ze pakte zijn hand vast. Hand in hand liepen ze door het veld richting het bos.

Overal klonk het geluid van tjiipende vogels in de takken. Er ritselde af en toe iets voor hun voeten weg. Eekhorens keken vanaf hoog in de bomen toe naar de twee voorbijlopende tieners.

‘Toch moeten we het Theresa vertellen,’ zei Elena.

‘Nee. Waarom? Ze heeft er niets mee te maken.’

Elena zuchtte.

‘Ben jij bang voor haar? Je laat je leven toch niet bepalen door anderen? We kunnen heel goed zelf beslissen!’

Elena liet haar hand los en staarde naar haar blote voeten en de mossige grond waarop ze stonden.

‘Het lot staat vast. Wij zijn gekozen als *De Drie*, we hebben een taak en dat kan je niet ontkennen.’

‘En je zus dan? Weet Theresa het ook van Charlotte?’

‘Huh? Wat bedoel je?’ vroeg Elena.

‘Kom op zeg... Charlotte en Ro? Die twee hebben iets met elkaar.’

Elena schudde haar hoofd. ‘Nee, echt niet. Dan zou ik het weten, want mijn tweelingzuster heeft geen geheim voor mij.’

‘Serieus? Het is overduidelijk. Vraag haar maar eens. Zeggen ze iets? Nee, en daarom moeten wij het ook stil houden.’

‘Nee, echt niet. Ik geloof het niet,’ zei Elena somber. ‘Maar kom op, we hebben zo les. Ik ga vast terug naar het dorp...’

‘Zoals jullie weten,’ ging Theresa verder. ‘Het gaat er niet om hoe groot iets is, of hoe zwaar. Elena, waar gaat het wel om?’

Ze stond van haar stoel op en liep naar Theresa, die voor een schoolbord stond.

Haar blik gleed over de tafel. Naar William, naar Ro en haar blik bleef hangen bij Charlotte. Zou William gelijk kunnen hebben? vroeg ze zich af.

‘Hallo? Elena, gaat het wel goed met je?’ vroeg Theresa.

‘Eh,’ begon Elena. ‘Ja...’ Met trillende stem vervolgde ze haar toespraak: ‘Hoe een object eruitziet, bepaalt ons inschattingsvermogen. Daarom moeten we objecten opnieuw herwaarderen.’

Theresa knikte.

‘Dat is – dat is juist, mevrouw Meertens. Toch zou ik het fijn vinden als jullie niet alles zo letterlijk herhalen. Maar snappen waar we het hier over hebben. Ga maar weer zitten!’

Elena liep terug naar haar plaats. Weer wierp ze een blik op Charlotte die naast Ro zat. Charlotte hing over de tafel heen alsof ze bijna in slaap zou vallen. Ze ondersteunde haar hoofd en gaapte.

‘Mevrouw Charlotte, vervelen wij je?’ vroeg Theresa.

Charlotte vloog omhoog en verschoot van kleur. ‘Nee, nee, hoor!’

‘Goed, leg ons dan maar eens uit wat de Orde van Drie is.’

Charlotte stond op en liep richting Theresa, die ondertussen op de rand van de tafel ging zitten.

‘De uhm, d-de orde v-van drie. Uh, zijn de be-be-wakers...’ stotterde ze. ‘Z-ze zijn uitverkoren om... nou ja, om het boek der schepping en vernietiging te beschermen.’

‘Let op je ademhaling,’ merkte Theresa op.

Charlotte knikte.

‘Ga verder...’

Charlotte haalde diep adem. ‘De Codex Universum is opgedeeld in drie boeken. Ieder deel heeft zijn bewaker. De Codex Vetus, de Codex Secundus en de Codex Trias vormen samen de Codex Universum.’

‘Goed zo... perfect. Ga verder.’

Charlotte glimlachte. ‘De Orde van Drie bewaakt deze boeken. Op leven en dood...’

Theresa fronste haar wenkbrauwen, schudde haar hoofd en stond op van de rand van de tafel.

‘Maar dat vroeg ik niet,’ zei ze bits. ‘Iedereen weet nu wel van de Codexen. Wat was mijn vraag?’

‘Uhm, wat de orde is?’

‘Ja, dus?’

Charlotte wiebbelde heen en weer. Haar gezicht kleurde rood.

‘Ga maar weer zitten,’ zei Theresa.

Charlotte slenterde terug naar de tafel.

‘Ik zie dat je niet uitgerust bent. Heb je daar een verklaring voor?’

‘N-nee...’ Charlotte schudde haar hoofd.

Theresa wees naar de jongen die naast haar zat.

Onmiddellijk stond hij op. Hij zag lijkkleek.

‘Moeder, het is mijn fout,’ zei Ro. De jongen met de raafzwarte ogen richtte zijn blik sme-kend op zijn moeder. Nu stond ook Charlotte op en pakte met haar linkerhand de hand van Ro vast.

‘Oh, mijn God...’ fluisterde Elena.

‘Zie je? Ik wist het’, mompelde William terwijl hij Elena een por gaf.

Theresa gebaarde de twee te gaan zitten.

‘Ik kan jullie toch niet stoppen. Wat ik wel wil is dat jullie je aan de regels houden. De Drie bewakers mogen onderling niets met elkaar hebben. Maar jij bent geen bewaker, Ro.’

Elena werd knalrood en sloeg haar handen voor haar gezicht. Theresa vervolgde ondertussen haar verhaal.

‘Ro, mijn lieve zoon – en jij, Charlotte Meertens, jullie hebben mijn zegen. Ro, jij zult de beschermer zijn van Charlotte. Charlotte -

jouw hoofddoel is het bewaken van je toegewezen boek: De Codex Secundus.'

Ineens draaide Theresa zich om naar William, die nerveus op zijn stoel heen en weer schoof. Ze stak haar kromme wijsvinger uit en wees naar Elena en toen naar William.

'Jullie mogen nooit, nooit, maar dan ook nooit, iets met elkaar beginnen. Het is jullie taak om de Codexen apart te bewaken. Deze regel gaat in zodra we de Codex Trias hebben gevonden. Is dat duidelijk?

HOOFDSTUK 2

DE OPSTAND

e woorden die Theresa had uitgesproken waren William goed bijgebleven. Sinds het verbod kon hij Elena helemaal niet meer uit zijn hoofd zetten. Hoewel ze afstandelijker dan ooit tegen hem deed, voelde hij duidelijk haar blik in zijn rug steken als ze bij elkaar waren. William had al twee weken geen les gehad. Hij had een smoes gebruikt, die hij zelf heel geniaal vond: *Ik heb rust nodig om mij te concentreren en zo anders te leren denken*. Dat had hij Theresa wijs gemaakt. Na deze opmerking had ze hem zelfs een schouderklopje gegeven.

‘Heel erg verstandig van je!’ zei Theresa.

William zocht een manier om zich los te maken, los van Theresa. Los van de saaie trainingen. Hij hunkerde naar vrijheid. Ook al was hij blij dat hij voorlopig van de lessen verlost was, toch voelde hij zich buitengesloten. Af en toe wist hij niet eens meer of hij ergens bij wilde horen. Steeds vaker was er die onzekerheid. Of hij niet meer wist wie hij was. Er klonk een

andere stem door zijn hoofd. Een donkere en zware stem die steeds duidelijker en luider klonk. William zuchtte en droomde weg. Hij zat op een boomstam, vlak voor zijn uit klei gebouwde huisje, waarbij de voordeur wijd open stond.

Toen hij terug was gekeerd naar Greysdale hadden de bewoners het hem gegeven. Het stond naast het andere huis waar Elena en Charlotte een plaats hadden gekregen. Maar zijn plaats was kleiner, het was niet groter dan die ene kamer. Daar moest hij het mee doen. Er stond een flinke baal stro, aan de ene kant van de muur, met wat doeken eroverheen, zodat het een bed leek.

In een hoek lagen houtblokken, naast wat opeengestapelde stenen, waar vuur brandde. Het was zijn zelfgemaakte openhaard. Maar William had gemerkt dat het niet werkte zoals hij wilde: elke keer als hij vuur probeerde te maken, vulde de kamer zich met rook. Dat was de reden dat hij altijd de voordeur open had staan. Verder stond de kamer vol met kannen en aardewerk potten. De schaal vulde hij elke ochtend met water uit de beek, zodat hij zich in ieder geval kon wassen.

Maar in de andere hoek, vlak achter zijn bed, stond een grote aardewerk pot die hem het meest irriteerde. Er bleek namelijk geen wc.